

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu z urzędu, na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 18 listopada 2020 r.

sprawy **M. K.**, wobec którego umorzono warunkowo postępowanie karne o czyn z
art. 83 § 1 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 30 grudnia 2019 r., w sprawie akt VII Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 24 maja 2019 r., sygn. akt IX K (...),
na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 531 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- I. pozostawić bez rozpoznania kasację obrońcy;**
- II. kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążyć oskarżonego M. K.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 24 maja 2019 r., w sprawie IX K (...), M. K. został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 83 § 1 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s. - i za to wymierzono mu karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych przyjmując, że wysokość jednej stawki wynosi kwotę 100 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, opierając jej podstawy o przepis art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 30 grudnia 2019 r., w sprawie VII Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 3 k.k. i art. 20 § 2 k.k.s., postępowanie karne przeciwko M. K. warunkowo umorzył na okres 3 lat tytułem próby, a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Obrońca oskarżonego od powyższego wyroku wniósł kasację, zaskarżając go w całości i zarzucając na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. rażącą obrazę prawa mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1/ naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. poprzez oględną i pobieżną analizę zasadniczych zarzutów apelacyjnych postawionych w apelacji oskarżonego, bez wskazania konkretnych dowodów, okoliczności czy też podstaw do uznania tych zarzutów za błędne i niezasługujące na uwzględnienie;

2/ naruszenie art. 291c w zw. z art. 285a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja Podatkowa poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że w zakresie kontroli przedsiębiorcy zastosowanie mają przepisy tej ustawy, podczas gdy wszelkie kwestie związane z prowadzeniem kontroli przedsiębiorcy zostały uregulowane w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. O swobodzie działalności gospodarczej, a w związku z jej uchyceniem z dniem 30 kwietnia 2018 r., w ustawie Prawo przedsiębiorców i to przepisy tych ustaw, a nie Ordynacji podatkowej, mają zastosowanie w niniejszej sprawie;

3/ naruszenie art. 77 ust. 1 i 2 w zw. z art. 80a ust. 1 i 2 oraz art. 79a ust. 1 i 7 obowiązującej ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, poprzez ich niezastosowanie w następstwie błędnej ich wykładni, pomimo tego, że wskazane przepisy prawa z ustawy o swobodzie działalności gospodarczej znalazły swoje odzwierciedlenie w treści ustawy aktualnie obowiązującego Prawa przedsiębiorców;

4/ naruszenie art. 7 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w postępowaniu odwoławczym, ewentualnie uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.. Dodatkowo obrońca stwierdził – „w każdym przypadku wnoszę o zawiadomienie o toczącym się

postępowaniu Rzecznika Praw Obywatelskich oraz przesłanie mu odpisu niniejszej kasacji”.

W odpowiedzi na kasację Naczelnik Urzędu Skarbowego w Ż. wniósł o oddalenie kasacji obrońcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Prezes Sądu Okręgowego w B. zarządzeniem z dnia 15 czerwca 2020 r., sygn. akt VII Ka (...), przyjął powyższą kasację na podstawie art. 530 § 1 k.p.k. jako odpowiadającą warunkom formalnym (k. 492). Wpłynęła ona do Sądu Najwyższego w dniu 28 lipca 2020 r.

Należy stwierdzić, że kasacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego M. K. jest niedopuszczalna z mocy ustawy i jako wadliwie przyjęta musiała zostać pozostawiona bez rozpoznania. Krytycznie należy zauważyć, iż żaden z podmiotów występujących w tej sprawie - ani obrońca oskarżonego, ani Naczelnik Urzędu Skarbowego w Ż., ani nawet Sąd Okręgowy w B. -nie dostrzegły, że kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, skoro nie została w wymierzona oskarżonemu M. K. bezwzględna kara pozbawienia wolności.

Zgodnie z przepisem art. 519 k.p.k., kasacja przysługuje tylko od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a Kodeksu karnego. Jednocześnie przepis art. 523 § 2 k.p.k. określa przedmiotowe ograniczenia i wskazuje kategorie spraw, w których kasacja może być wniesiona przez strony. Stanowi, że kasację na korzyść oskarżonego można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W rezultacie takiego uregulowania, tym bardziej nie można wnosić kasacji w razie warunkowego umorzenia postępowania karnego. Zatem *a contrario*, dyspozycją tego przepisu nie są objęte przypadki prawomocnego skazania, jeżeli takiemu skazaniu nie towarzyszy jednocześnie prawomocne orzeczenie o wymierzeniu kary bezwzględnej pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 523 § 4 ust. 1 i 2 k.p.k., ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub przez tzw. podmiot szczególny wymieniony w art. 521 k.p.k. Taka sytuacja jednak nie ma miejsca w niniejszym przypadku.

W przedmiotowej sprawie obrońca nawet nie usiłował postawić chociażby pozornego zarzutu naruszenia art. 439 § 1 k.p.k., który mógłby przynajmniej formalnie uzasadniać w ogóle wniesienie w tej sprawie kasacji. W tej sytuacji nie jest możliwe przystąpienie przez Sąd Najwyższy do rozpoznania zarzutów kasacji, skoro skarga ta z mocy prawa nie jest dopuszczalna. Brak bowiem w sprawie bezwzględnych przyczyn odwoławczych jawiących się w sposób oczywisty i bez potrzeby przeprowadzania szczegółowej analizy trybu postępowania sądowego, które to przyczyny mogłyby stanowić o konieczności uchylenia wyroku z urzędu. Nie jest też możliwe wnoszenie kasacji w sytuacji, gdy nie orzeczono prawomocnie bezwzględnej kary pozbawienia wolności, bez wskazania realnego wystąpienia przesłanek z art. 439 § 1 pkt 1 – 11 k.p.k. w nadziei, że to Sąd Najwyższy z urzędu podda sprawę analizie pod kątem, czy mimo wszystko nie wystąpiły którekolwiek bezwzględne podstawy odwoławcze wymienione w powyższym przepisie. Takie postąpienie jest oczywistym obejściem zakazu z art. 523 § 2 k.p.k.

Ponieważ w żaden sposób nie dotyczą uchybień z art. 439 § 1 k.p.k. zarzuty naruszenia prawa sformułowane w przedmiotowej kasacji obrońcy oskarżonego M. K., to Sąd Najwyższy w ogóle nie mógł przystąpić do ich rozpoznania. W tej sytuacji zgodnie z przepisem art. 530 § 2 k.p.k., prezes sądu odwoławczego, do którego wniesiono kasację, powinien odmówić jej przyjęcia jako niedopuszczalnej z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).

Ponieważ w przedmiotowej sprawie kasacja obrońcy oskarżonego została wadliwie przyjęta, pomimo tego, że była niedopuszczalna z mocy ustawy, należało rozstrzygnąć w trybie art. 531 § 1 k.p.k. o jej pozostawieniu bez rozpoznania.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono zgodnie z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.